Landets eldste barnehage

Midtbyen Barnehage

1837 - 1987

150 år

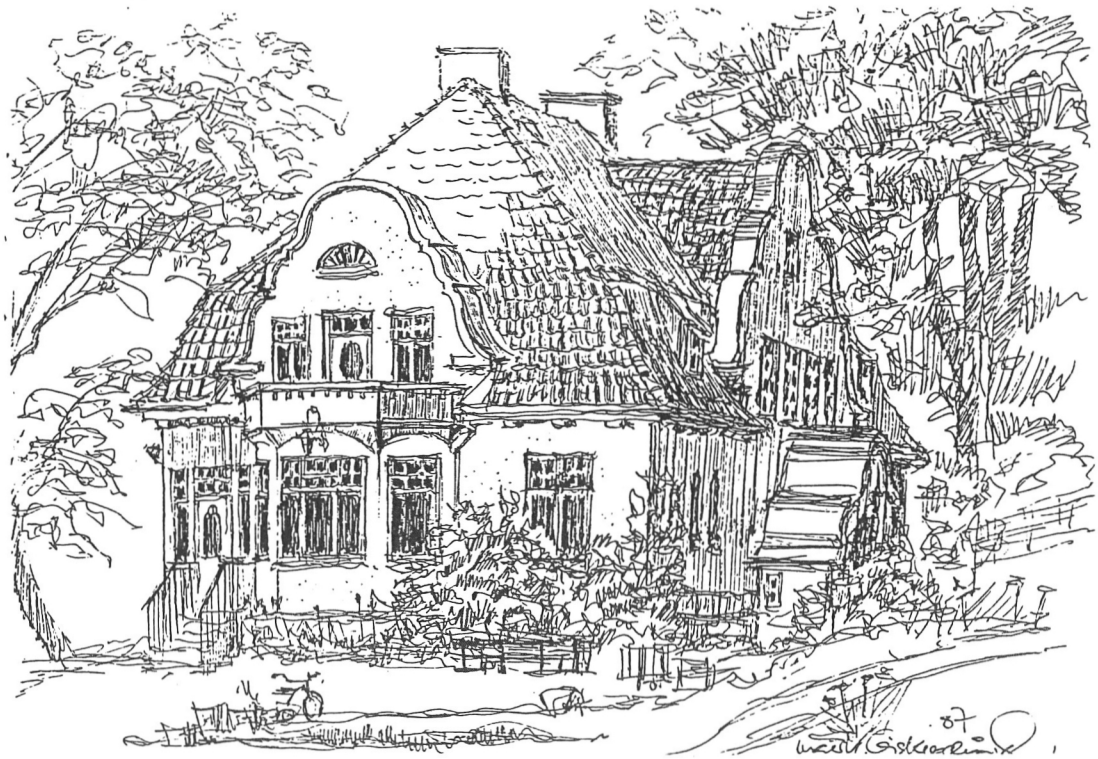

Kjære leser!

150 år rommer mye historie, mange hendelser og store forandringer som nødvendigvis må fremstå i en meget avkortet form i et jubileumsblad av dette format.

Redaksjonskomiteen håper at innholdet allikevel er tilstrekkelig til å "fornemme" Midtbyen barnehage`s historie fra starten og frem til i dag.

På vegne av

redaksjonskomiteen og foreldreforeningen

Eva Schistad

Eva Schistad

Reg. 5/3-90
TRONDHEIM KOMMUNE
RÅDMANNEN
KOMMUNEARKIVET

Et eventyr fra virkeligheten

Det var en gang en konge som het Carl Johan og en dronning som het Desideria. Hun var en varmhjertet kvinne.
Den gang var det mye fattigdom og nød rundt omkring. Og hun satte derfor igang en pengeinnsamling for å hjelpe dem som led vondt.

Nyheten om pengeinnsamlingen gikk over land og strand og nådde også Trondhjem. Noen fra det gode borgerskap mente det var stort behov for hjelp også her, og de startet foreningen "De nødlidendes Venner", som senere fikk navnet Trondhjem Asylselskap.

Ti år etter foreningens stiftelse åpnet den en barnehave. Og det ble den første barnehaven i Norge. Det ble begynnelsen på et eventyr som aldri vil ta slutt...

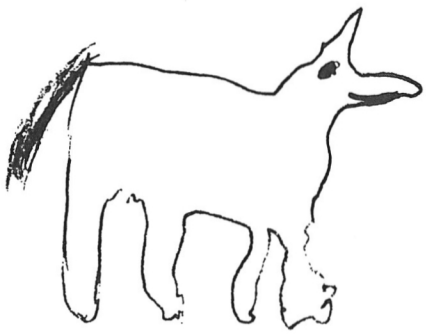

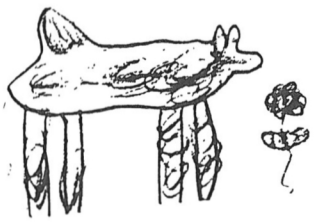

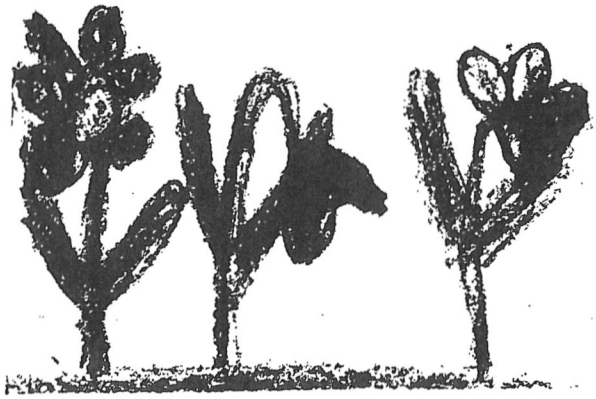

Jubileumshilsener

MIDTBYEN BARNEHAGE - ET SÅKORN

Ti tusen barnehageplasser hvert år! Det lover politikerne 150 år etter at Midtbyen barnehage, eller Byens asyl, som den het fra først av, ble opprettet.

Midtbyen barnehage er som et lite såkorn lagt inn i vårt samfunn av varmhjertede og framsynte kvinner og menn. En hel åker av barnehager er dette såkorn blitt til. Og åkeren utvider seg stadig.

Trondhjem Asylselskap er stolt av å være Midtbyen barnehages eier.
VI GRATULERER HJERTELIG MED DAGEN !

Med glede tenker vi tilbake på begynnelsen. Med takknemlighet tenker vi på dem som arbeider i barnehagen. Med håp ser vi framover.
10 000 barnehageplasser hvert år.

Sett igang, politikere!

Hilsen

Kristen Kyrre Bremer

Kristen Kyrre Bremer

På vegne av Barnehagekontoret i Trondheim kommune er det en glede for meg å kunne ønske barn, foreldre, ansatte og eiere ved Midtbyen barnehage til lykke med 150-års jubileet i november 1987.

Midtbyen barnehage har oppnådd en alder det står respekt av. Når vi tenker på hvor mange barn og voksne som har hatt sin tilknytning til og sin daglige gang i barnehagen gjennom alle disse årene, kan vi trygt slå fast at denne barnehagen har hatt og har en helt spesiell betydning, for svært mange mennesker i vår by.

Eierne, Trondhjems Asylselskap, har vist å kunne tilpasse virksomheten til skiftende forhold og behov. Dette må ha vært avgjørende for barnehagen.

Feiringen av 150-års jubileet i Trondheim i år gir oss en anledning til å rette oppmerksomheten mot BARNAS situasjon og BARNEHAGENES betydning både i fortid, nåtid og fremtid.
La oss benytte denne anledningen til å vise litt av de tradisjonene,muligheten og utfordringene barnehagene står for.

Vi ønsker alle at langt flere av byens barn kan få en barnehageplass som den barna har ved Midtbyen barnehage, -og vi får håpe vi i de kommende år kan nærme oss målet også her i Trondheim.

LYKKE TIL MED JUBILEET.

Vennlig hilsen

Signe Eli Ottesen

Signe Eli Ottesen
Barnehagesjef

Uansett hva politikere og myndigheter sier - realiteten idag er at det å ha barnehageplass for sine håpefulle, er ingen selvfølge.

Vi foreldre i Midtbyen barnehage har en god barnehage for våre håpefulle. Vi har trygghet for at når våre hverdags-og jobbsproblemer sluker oss,er vi sikre på at barnehagen og dens stab gir våre barn den stimulans de trenger. Vår barnehage bidrar til positiv utvikling for barna og dermed også for oss selv.

Vi vil gjerne lære våre barn å ta hensyn til hverandre og andre mennesker. Kanskje må de lære større grad av toleranse og forståelse overfor menings-forskjeller og fysiske ulikheter enn hva vi som foreldre har lært.

Det er grunnleggende lærdom og forutsetninger for vår egen og deres fremtid.

Vi tror det er viktig å skape et samfunn med likeverdighet, og denne visdom kan kanskje ikke så lett erfares i små kjernefamilier.

Barna har med impulser tilbake fra barnehagen. De forklarer ut fra sine for-utsetninger kompliserte sammenhenger, og fortellertrangen etter endt dag sier mer enn programerklæringer, noe om verdien i opplevelsene.

Midtbyen barnehage er ikke en "oppbevaringsanstalt", men har et tilbud hver dag i samsvar med hverdagens dramatikk og rutiner hele året. Det er et sam-funn stimulert av betjening med både erfaring og ungdommelig oppfinnsomhet. Både barn og betjening har, som det må være, sine rettigheter og plikter.

I tillegg er vår barnehage en barnehage med særpreg. Ingenting er overdådig, men den rommer både i kultur - og fysisk i bygning og tun, en historie som også vi foreldre er stolte av å få være en del av.
Vår sentrale, men dog idylliske barnehage, har for oss foreldre gjennom fore-eldremøter og dugnader fungert som et bindeledd og en møteplass.

LYKKE TIL MED DAGEN, ÅRET OG NYE 150 ÅR.

Med hilsen fra foreldrene ved Midtbyen barnehage

Torgeir Salberg

Torgeir Salberg

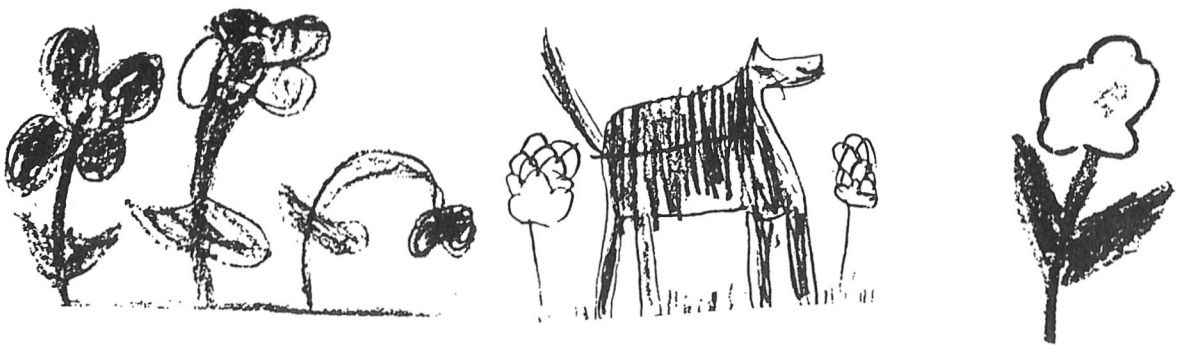

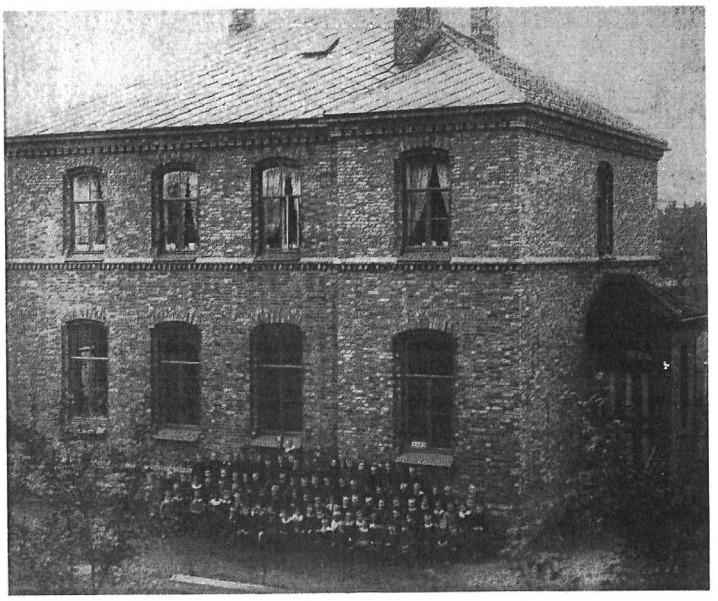

Før huset ble ombygget i 1901

1932

1938

Fra asyl til barnehage

v/Johan C. Jensen

Selv om Norge fikk sin selvstendighet i 1814, fikk den nye norske staten ingen god start. Krigen 1807-1814 hadde svekket landet. og i tillegg kom det en verdensomspennende økonomisk krise som også rammet Norge.
Særlig 1820-årene ble en tung tid. Slik var det i Stiftstaden Trondhjem som ellers i landet.
De store velynderes - d.v.s. legatstifternes og donatorenes tid var over. Fra 1812 ble det for første gang utskrevet en fattigskatt som skulle bøte på noe av den verste armoden.

I den situasjon var det at byens kommandant, general Paul Hansen Birch og grosserer Frederik Bing,tok initiativet til å starte det som senere skulle bli Trondhjems Asylselskap. I byens to klubber la de ut tegningslister for medlemskap i selskapet "De Nødlidendes Venner", som raskt fikk 150 medlemmer. Dette skjedde i 1827, og stiftelsesdagen var 8. november som var dronning Desiderias fødselsesdag.
Målet var klart. I en tid da den utstrakte hånd fra velgjørerne forsvant og det offentlige viste så godt som ikke noe initiativ, skulle foreningen drive med det man i dag vil kalle regulær fattigunderstøttelse.
Men allerede etter få år skjedde det en forandring. Velgjørenheten dreide raskt mot barna - mot det å skaffe fattige barn klær og sko.Slik kunne en også bedre deres skolegang, etter som mange fattigunger ble holdt hjemme fordi de ikke hadde klær og sko å gå i.

Som en konsekvens av den veien "De Nødlidendes Venner" hadde slått inn på, ble det i 1837 besluttet å etablere "et Asyl eller Pleieskole for smaae Børn i Kong Carl Johans Stiftelse". Slik fikk Norge sin første småbarnsinstitusjon eller "asyl" som betyr fristed.
Det var den direkte forløperen til Midtbyen barnehage,og den lå på hjørnet av Dronningens gate og - nettopp - Asylveita. Det fikk fritt lokale i det som var Carl Johans Arbeidsstiftelse og tok i første omgang mot 20 barn. Asylet ble offisielt åpnet samme dag som foreningen feiret sitt 10-årsjubileum, altså 8.november 1837.
Allerede året etter hadde Byens Asyl som det het, 70 barn innskrevet, for behovet var stort. Det sosiale hjelpearbeidet fortsatte, men asylene ble snart den sentrale oppgave. Bare få år senere opprettet foreningen barneasyler også i forstedene Ihlen og Baklandet, og mot slutten av århundret også ett på Lademoen, den hurtigst voksende bydelen i Trondhjem takket være industrialiseringen øst for Nidelva.
Tanken bak opprettelsen av barneasylene var både sosial og praktisk.
De skulle bøte på nøden blandt de fattige, og var slik sett et produkt av det veldedighetsarbeid som ble utført av de kondisjonerte. Men det var også en nyttetanke bak - ved å frigjøre foreldrene, hvilket i praksis vil si mødrene som arbeidskraft i den voksende industrien, ville det være gunstig både bedriftsøkonomisk og familieøkonomisk. Største gevinsten lå hos industriherren, men også almuen økte sine inntekter i et samfunn som hadde frigjort seg fra naturalhusholdningen.
Almueskolen (fattigskolen) var dårlig, og skolegangen uregelmessig.
Det var mye fravær , dels fordi foreldrene hadde liten sans for at barna måtte få utdannelse, dels fordi de heller trengtes for å skaffe inntekter, og endelig - slik vi allerede har hørt - fordi de ikke hadde klær og sko. Det hendte skolegang ble forsømt i årevis. Barneasylene følte ansvar for å gi småbarna et visst utdannelsesgrunnlag før skolepliktig alder.
Man merker seg derfor i Byens Asyls første år en kanskje noe overraskende vekt på boklig undervisning. Dette ble noe redusert etter hvert. Men ellers var det ryddet god plass for lek, sangundervisning,håndarbeid og fysisk utfoldelse.

Men først og fremst gjaldt det å skaffe de yngste et fristed, "et sted å være", ville det trolig hett i dag, en rimelig grad av tilsyn, klær og mat hvis de manglet det. Men ellers bygde systemet på at barna skulle ha med og spise sin mat hver dag i asylet, eller de kunne gå hjem til middag mellom kl.12^{00} og 14^{00}. Når de ikke hadde noen mat, hendte det at de måtte forsynes. Da fikk de som oftest suppe. Asylet var åpent fra 8^{00} om morgenen til 18^{00} om kvelden, og asylet kunne ikke stenge før siste barn var blitt hentet, selv om det hadde gått over tiden. Så det ble lange dager på "asylmoderen" og hennes som oftest to assistenter. Slik var det også i Byens Asyl.

I januar 1842 ble Trondhjem rammet av en stor bybrann, og bl.a. bygningene der Byens Asyl holdt til, brant ned. Noen av barna flyttet til Ihlen Asyl som var blitt opprettet to år før,- også fordi mange av de brannrammede flyttet dit.

Byens Asyl holdt den første tiden til i forskjellige provisorier, men fikk snart mer rommelige lokaler. I 1878 flyttet Byens Asyl til et stort nybygg på Kalvskinnet i Sverres gate 16, det det skulle få tilhold like opp til vår tid.

I 1858 ble foreningens navn endret til Trondhjems Asylselskap, en naturlig konsekvens av den utvikling som hadde skjedd.
Fire år senere ble biskop Andreas Grimelund valgt til formann i selskapet, og dermed var det etablert en fast tradisjon som har holdt seg til våre dager, nemlig at biskopen i Trondhjem stift, senere Nidaros bispedømme, var formann i selskapets direksjon, og med stiftprosten som nestformann.

Om de første asylmødrene ved Byens Asyl vet vi ikke så mye,bortsett fra at de hadde en lønn på 40 spd. i året, pluss fritt hus og ved.De to årene frem til 1839 hadde asylet tre asylmødre: Madame Berg, madame Sommer og madame Sandberg.
Det var med pioneren blandt asylmødrene - madame Sahling,at det kom stabilitet inn i denne funksjonen. Hun var asylmoder i 20 år, fra 1839 til 1859, og deltok også flittig i undervisningen.
Og nå var stabiliteten kommet for å bli.
Madame Møller hadde også en lang funksjonstid, fra 1859 til 1877. Men de ble begge grundig slått av frk. Schult som "regjerte" ved Byens Asyl fra 1877 til 1924, altså i 46 år. Frøken Hermine Brehmer som hadde vært"assistentinde" i mange år, overtok deretter. Da hun tok avskjed i 1938,hadde hun vært ansatt ved Byens Asyl i 55 år. Hun var da 72 år gammel,og nå var også asyltiden slutt. Nye tanker hadde nådd frem, og asylet ble Midtbyen barnehage under Lilli Bratt`s mer moderne ledelse.Hun sluttet etter 18 år, og den nåværende bestyrer Karen Lidal overtok i 1960.
Karen Lidal har"sittet ved roret"i 27 år, og føyer seg inn i bildet av en meget stabil ledelse.

Det økonomiske grunnlaget for å drive Byens Asyl, senere Midtbyen barnehage, har variert svært. I 1910 var den økonomiske situasjonen særlig vanskelig for Byens og Lademoen Asyler. Kommunen ytet tilskudd til driften for første gang i 1912, og tilskuddene økte og ble etter hvert helt livsnødvendige for driften. Men da krisetidene meldte seg utover i 20årene, ble også det kommunale bidraget etter hvert redusert.
Da bevilgningen for 1924/25 ble besluttet halvert fra året før, ble det vedtatt en kriseplan: Lademoen og Ilen Asyler skulle forsøkes holdt i gang, mens Byens og Bakklandet inntil videre skulle nedlegges.
Men planen ble heldigvis aldri satt ut i livet.

Det som var av penger ble fordelt likt på de fire asyler av hensyn til både barn og personale.Det ble "skåret inn til beinet", Byens asyl økte sitt pantelån på eiendommen fra 8.000.- til 12.000.- kr., og kom seg gjennom krisen.
Det var snakk om år i direkte armod, og både asylene i seg selv, innventar og møblering,var helt nedslitt da aksjonen for en mer moderne barnehagedrift ble satt i gang på slutten av 30-tallet.

Selv om de gamle asylene hadde fulgt med tiden, står det ikke til å nekte for at de ennå rundt 1930 var sterkt preget av tradisjonene fra 1800-tallet, både når det gjaldt utstyr og måten å arbeide på.
Men samtidig er det også klart at i Trondheim var det det gamle, ærverdige Asylselskapet som førte de gamle barneasylene inn i den nyere tid, og gjorde dem om til barnehager.

Krigsårene forløp, uten stor dramatikk - også for Midtbyen barnehage.
Men som barnehager flest,måtte man finne seg i å dele lokale med skolene.Mange var blitt beslaglagt av tyskerne. "Men",- skriver Sverre Sletvold,i sitt 150-årsskrift for Trondhjems Asylselskap- "på en måte var barnehagene igjen blitt asyler i ordets egentlige og beste mening.
De var et trygt tilfluktsted i en farlig verden, og med små midler til virksomheten og i trange lokaler, gikk livet sin vante gang".

Etterkrigstiden har gått til å gjøre også Midtbyen barnehage til et stadig bedre sted å være.Staten kom med sine første bevilgninger til driften i 1950, samme året som man bøyde seg for det økende kravet om en månedsavgift,en egenandel fra foreldrenes side for å holde barnet i barnehagen. Det startet smått og pent med med 15 kroner i 1950. Ennå femten år senere var den ikke høyere enn 45 kroner,men så kom priseksplosjonen.

I 1938 hadde Midtbyen barnehage tre avdelinger, med en barnepleierske til å ta seg av de aller minste.En avdeling var for de på tre år,en for de som var fra 4 til 5, og en for de fra 5 til 7 år.

I 1950 ble minsteavdelingen nedlagt på grunn av plassmangel. Da ble det to avdelinger med 25 barn på hver.
Nå i jubileumsåret er det to avdelinger med 16 barn på avdelingen for de største, og 18 på den for de minste.

Trondheim vokste, og det gjorde også biltrafikken. Slik kom Midtbyen i en klemme der den lå, eller som det het i et skriv til kommunen fra barnehagelærere og foreldre i februar 1963:

"Med den stadig større biltrafikk rundt barnehagen, er forholdene meget lite tilfredstillende både for barnas sikkerhet og sunnhet.
Spesielt for barnehagelærerinnene blir det en ikke liten nervepåkjenning, da de stadig må være på vakt så ingen av barna løper ut i gaten.
Barna kan heller ikke sendes eller hentes fra barnehagen uten følge".

Da var det kommet til et makeskifte med kommunen. Kommunen overtok den gamle asylbygningen fra forrige århundre for nedriving, mot at barnehagen fikk flytte inn i en større villa helt nede ved elvebredden, Elvegaten 1 b, der barnehagen fortsatt ligger.

Ikke den 8., men 9.november 1967 fant den offisielle åpningen sted.

Midtbyen Barnehage

Elvegt. 1 b

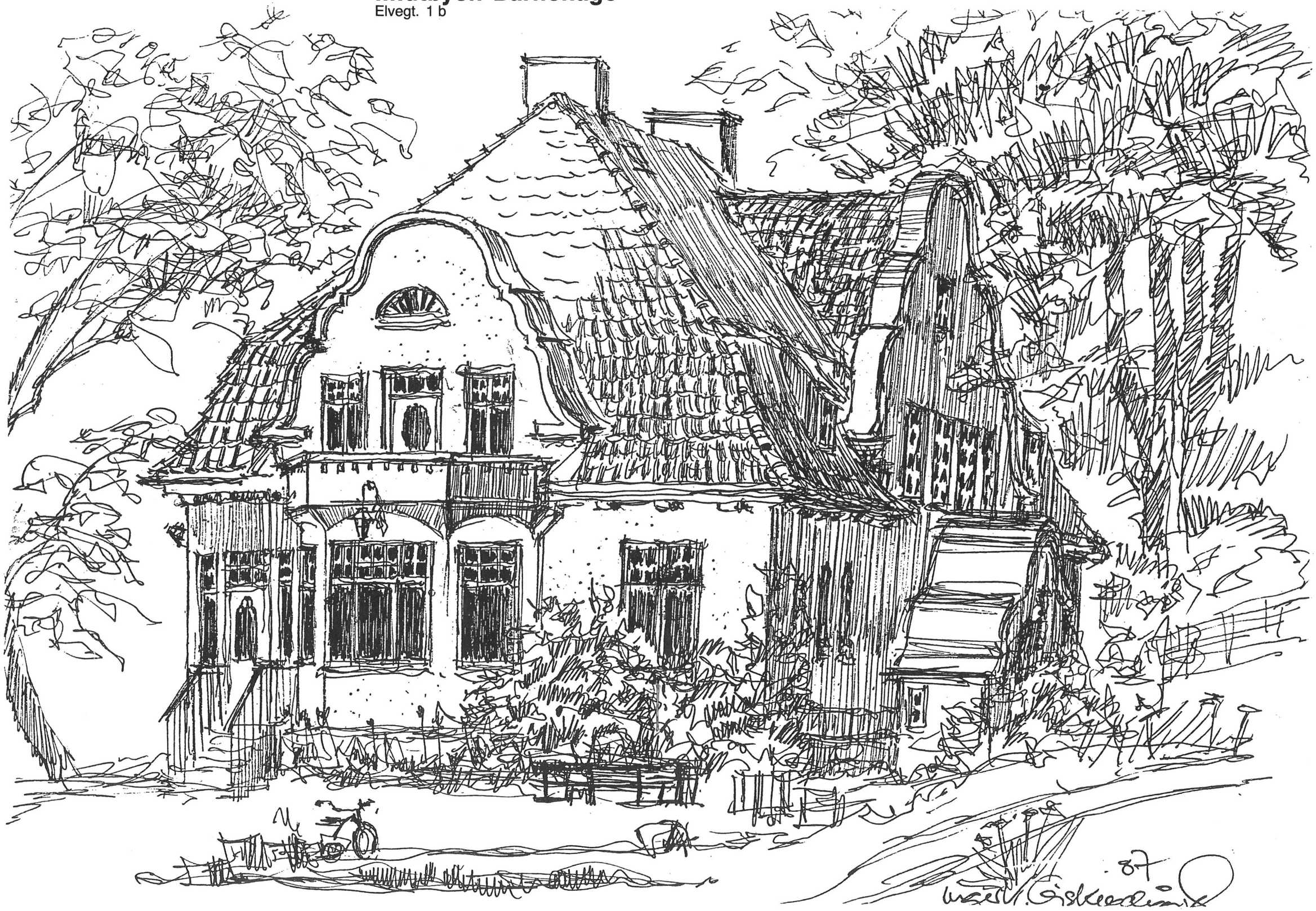

Tante Lillis tusen barn

v/ T. Roll Danielsen

-Streng var jeg ikke. Nei. Jeg tror ikke man kommer noen vei med å være streng med barna. Når jeg følte at de begynte å bli urolige, samlet vi dem rundt pianoet og sang og fortalte eventyr.
Jeg har felles med barna at jeg er glad i å synge.

Lilli Bratt har satt dype spor etter seg. I små sinn.
Tusener av barn har hun tatt hånd om som barnehavetante.
Og det må kunne sies at hun skapte en barnehavekultur som fremdeles er levende i Trondheim. 90 år gammel er hun fremdeles engasjert og opptatt av barns oppvekstvilkår. Av barnehagens funksjon. Og av barns oppvekstvilkår i tette bysamfunn.
Hun skapte skole i barnepedagogikk. En mild og vennlig skole. Med få og enkle ord poengterer hun det selv: -Jeg har det til felles med barna...

Eventyret om tante Lillis barnehave begynner så langt tilbake som i 1928. Opprinnelig hadde hun tenkt å bli oversetter. Og som ung pike tilbrakte hun måneder i strekk på utenlandsreiser.
I familieskriftet "Fra Munkegatens kuppelsten og poppelduft til bestemorshjemmet i Øvre Alle' 19," skriver hun om en samtale med sin eldre bror Johan Fredrik Bratt, som ble avgjørende for hennes liv:
-Min eldste bror var han jo, og med en leges kloke innstilling til livet,kunne han hjelpe i så mange tilfeller. Vi bestemte at jeg skulle bli barnehavelærerinne da han mente det passet for meg,Og på den tiden fantdet heller ingen privat barnehave i Trondheim.
Så nå gjaldt det for meg å opparbeide en grobunn for dette heroppe.
Jeg var ferdig med mitt liv som vagabond i de forskjelligste land. Jeg følte trang til å være med i pulsslaget og bruke mine evner,store eller små. Ja, til å vise at også jeg kunne.
På Strønen hver sommer krydde det av småbarn, så jeg hadde da noen øvelse med dem. Ja, det var i grunnen det eneste jeg hadde lyst til.
Derfor meldte jeg meg som praktikant på Sagene Folkebarnehave i Oslo, hos Inger Grundt-Pedersen, som den gang var bestyrerinne for 65 av Sagenes viltreste unger, skriver hun. Og skriftet om hennes ungdomsår slutter der gjerningen som barnehavetante begynte: -Se det ble en helt annen historie, en historie som varte i 30 år og som ble det morsomste av alt!

Egen barnehave

Lilli Bratts barnehave åpnet i KFUK's lokaler i Drillveiten. Og hun drev den i 10 år frem til 1938. Barnas lekeplass ble i Hospitalsparken.
-Det begynte med at jeg samlet mine venninners barn. Så kom flere til. Og på det meste var det rundt 40 barn. Før jul var det alltid ekstra stor pågang av barn som ville lære julesangene. Jeg var så spent på om dette ville lykkes. Og det gjorde det.

Etterhvert innså jeg behovet for mer faglig kunnskap. Og i 1932 var jeg elev ved Barneverninstituttet i Oslo.
Tilbake i Trondheim fortsatte hun å drive sin barnehave frem til hun ble ansatt som bestyrerinne ved Midtbyen barnehave som var en av Asylselskapets barnehaver. -Opprinnelig var disse barnehavene sosiale hjelpeinstitusjoner. Og til sine tider hadde det vært flere hundre barn ved hver barnehave. Ella Esp som var bestyrerinne ved Asylselskapets barnehave på Bakklandet, fikk imidlertid gjennomslag for sin ide om å redusere antallet dramatisk for derved å kunne stille høyere pedagogiske krav.
Som en følge av dette ble antallet barn i Midtbyen barnehave redusert til 37.

Fri oppdragelse

Tante Lilli var i disse årene sterkt opptatt av det moderne begrep "fri oppdragelse". -Sinte, sure og grinete damer er det verste barn vet.
Og det er jeg enig med dem i. Jeg ville vi skulle skape en barnehave på barnas egne premisser. Og for å lykkes med det, var det avgjørende å trekke foreldrene inn i barnehavearbeidet.
Det ble selvfølgelig mødrene. Derfor startet vi en mødreklubb som møttes hver fjortende dag. Den hjalp også til med å samle inn penger.
Vi hadde jo våre kostnader.Mat og melk hadde alle med seg hjemmefra. Men tran fikk de i barnehaven. Og vi skulle kjøpe en del læremidler, ja og mere til.

I naturen

Var det godvær så man gjerne tante Lilli og barna på lang rekke fra Midtbyen og på vei opp til Bymarka. Hele dagen tilbrakte de ute.
Og tante Lilli som elsket blomster, trær, ja hele naturen, la ut og doserte for de små hoder. Det kan nok sies at det var idyll.
Et uvurderlig verdifullt tilbud til Midtbyens barn. Men det var alvor også.

Dagens barnepedagoger har nok andre tanker om barnehagedrift på så mange måter. Tiden er anderledes. Kunnskapen større. Samfunnet anderledes, og barna med det. Men tante Lillis ideer om en friere barneoppdragelse og større imøtekommenhet på tvers av generasjonene har slått rot.
Hennes eget barnehaveskilt - gutten og piken hånd i hånd - er fremdeles Midtbyen barnehages merke. Litt naivt og romantisk.
Men livskraftig og imøtekommende. Som et eventyr.

Hørt av barnemunn

En av guttene har sebrastripet bukse på seg i barnehagen.
Ole Chr.: "Har du begynt i dyrehagen - heller? - Ja, ja, sånn er livet".

Helge skriker: " Ondt - ondt - ondt".
Roger: " Hvor har du ondt hen" ? Helge: "Æ har ondt i håret".

(Tante Ruth er 20 år).
"Si meg tante Ruth, er du ung eller gammel du da" ?

Det er ryddestund utendørs.
Mats: "Blir du veldig sint tante, hvis jeg rydder bare 2 ting"?

Thomas blir slått av en annen gutt og kommer styrtende til tante.
"Trøst mæ - trøst mæ - trøst mæ - på begge kjinnan".
Etter et kort øyeblikks trøsting, kommer det kontant fra Thomas " NOK ".

Regnet øser ned, Ole Chr. er gjennomvåt.
Roger: "Hvorfor er du så våt" ? Ole Chr.: "Jeg lå jo bare i en søledam".

En 3-åring som forsøker å lære flg. påskesang synger:
"Påskemorgen, slukker sorgen, slukker sorgen en times tid".

En av pikene har pyntet seg med blomster i håret. En annen spør:
"Ka e det di heill på med di" ?
"Vi heill på med brølløp vi". "Einn brudgommen da" ?
"Nei du skjøinne, det her det ska da skje i aill enkelheit det".

Barna skal ut og leke, og John 4 år knepper jakken selv.
Tante: "John, jeg tror du har knappet jakken din skjevt".
John kaster et blikk på kneppingen, - funderer en stund og svarer:
"Jeg får vel stå skjevt da".

Tante undrer på hvorfor vi feirer jul.
En liten gutt svarer: "det e for hain som skoill hjælp oss å vær snill",
- etter en liten tenkepause tilføyer han " men det nøtte bare itj".

Det var snakk om at det i Bibelen står, at engler gikk opp og ned Jakobs stige. Ett av barna spør: "Hvorfor kunne de ikke fly istedet" ?
Et annet barn svarer: "Kanskje de var i fjørfellinga" ?

Barna lærer aftenbønn og en fremfører den flg.:
"Nu lukker seg mitt øye, Gud Fader i det høye, i varetrekk meg ta".

(De 3 siste historiene v/f.h.v. styrer Ruth Løvås).

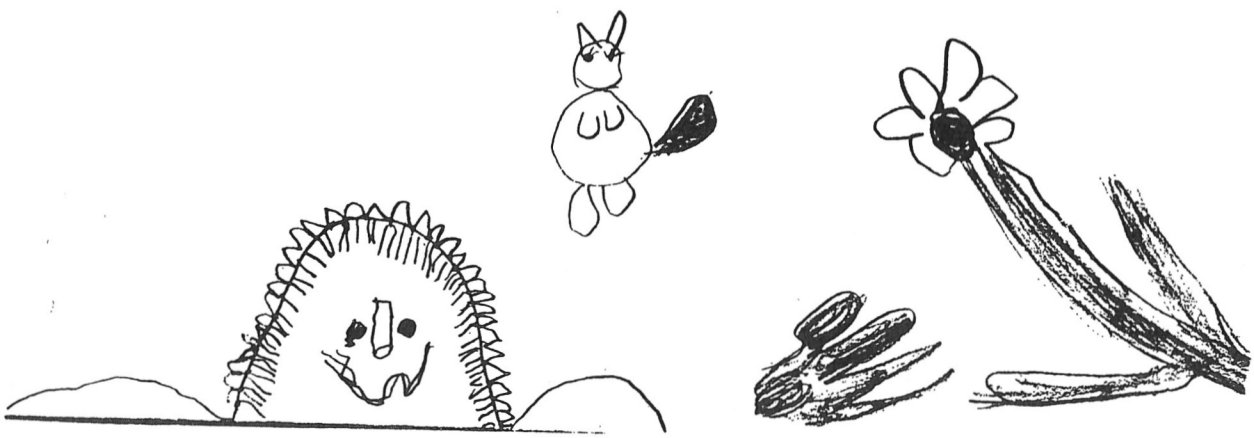

Trude 5 år er med mormor på bytur, og da de passerer Stiftsgården spør mormor om Trude vet hvilken bygning dette er.
"Ja det vet jeg vel" svarer Trude, "jeg har jo vært her sammen med noen fra barnehagen". "Var dere inne og så dere om også", undrer mormor.
"Det kunne vi vel ikke" svarer Trude, "for KONGEN var jo ikke hjemme".

Siri 6 år er også på bytur med mormor. Foran dem går en gjeng ungdommer, og den ene kaster fra seg et sjokoladepapir.
Siri springer frem til han som kastet papiret og roper fortørnet:
"Fy-y-y, det er stygt å kaste papir på gaten. Sånt må du da ikke gjøre, har ikke moren din lært deg det" ?
Ungdommen ser forvirret fra Siri bort på papiret, og tilbake til Siri igjen, hvoretter han lusker bort og tar papiret opp !!!

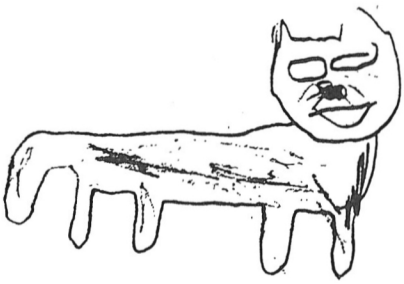

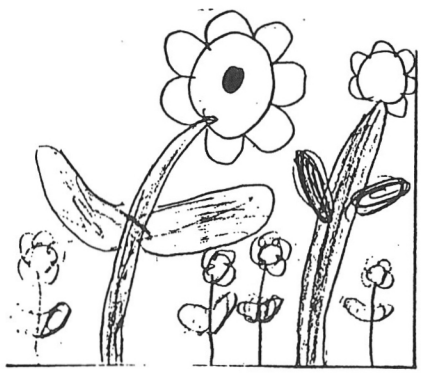

- Travlere tider, også for barna

-Barnas hverdag er dramatisk endret de siste tyve-tredve år. Det har også påvirket barnehagens oppgave og funksjon. Barn idag ser på TV, går på ballett og andre aktiviteter. Og familielivet er på mange måter mer travelt. Barna får mange flere inntrykk å forholde seg til. Det er derfor stadig viktigere at dagen i barnehagen preges av trygghet og harmoni.

Det sier Karen Lidal og Anna Salberg. Tante Karen er styrer for Midtbyen Barnehave og avdelingsleder for Lillerommet. Hun har arbeidet ved barnehaven i 25 år. Tante Anna bestyrer Storerommet og har vært ved barnehaven i 30 år.
-Da vi begynte ved barnehagen var barna her fire timer om dagen. Nå er det åtte timers tilbud. Tiden i barnehagen er følgelig en mye større del av barnas liv.

At livet for folk flest er blitt travlere preger også barna. Det er vårt inntrykk at det er vanskeligere for mange å sitte stille og konsentrere seg. På den annen side er de mye mer orientert om hva som skjer rundt dem. Og hverdagslivet vårt er vel kanskje blitt slik at også barna i dag må være raskere i venningen.

Begge understreker viktigheten av at dagsrytmen i barnehagen preges av et fast og velordnet program. Mat om morgenen, utelek, hvile og samlingsstund er viktige poster i programmet. Ikke alle har tatt seg tid til å spise frokost hjemme. Ikke alle kan leke ute når de kommer hjem fra barnehagen. Og samlingsstunden er en viktig del av å lære å omgås andre.

Barnehagen i Elvegaten har også mange estetiske kvaliteter. En vakker bygning med store rom, vakre utearealer avskjermet fra trafikk og støy, Nidelven som nærmeste nabo, og store vakre trær. -Det er et mål for oss, også å opparbeide barnas estetiske sans. Derfor er det viktig hvordan barnehagen og omgivelsene ser ut. Det er en trygghet i livet å ha med seg en sans for det estetiske.

Tante Karen og tante Anna legger stor vekt på kontakten med foreldrene. -Det er viktig at den er god, at vi samarbeider og har gjensidig tillit. Barna registrerer fort om denne kontakten er tilstede, og det er også viktig for dem at dette forholdet er så godt som mulig. Det er også et spørsmål om trygghet, sier Karen Lidal og Anna Salberg.

Fra venstre: førskolelærer Anna Salberg og styrer for Midtbyen barnehage Karen Lidal.

Barna i jubileumsåret 1987

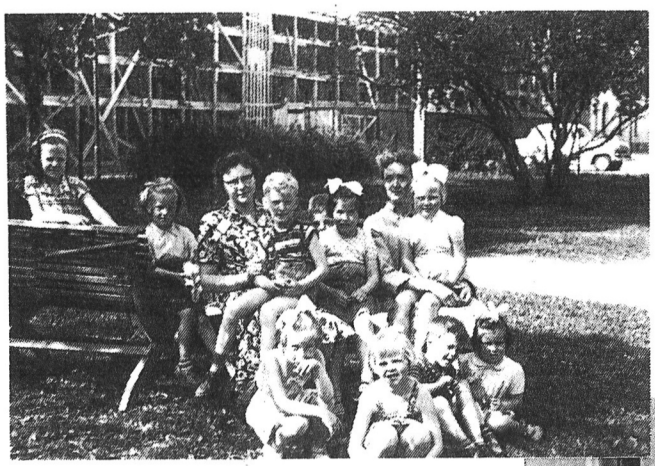

1956

1963

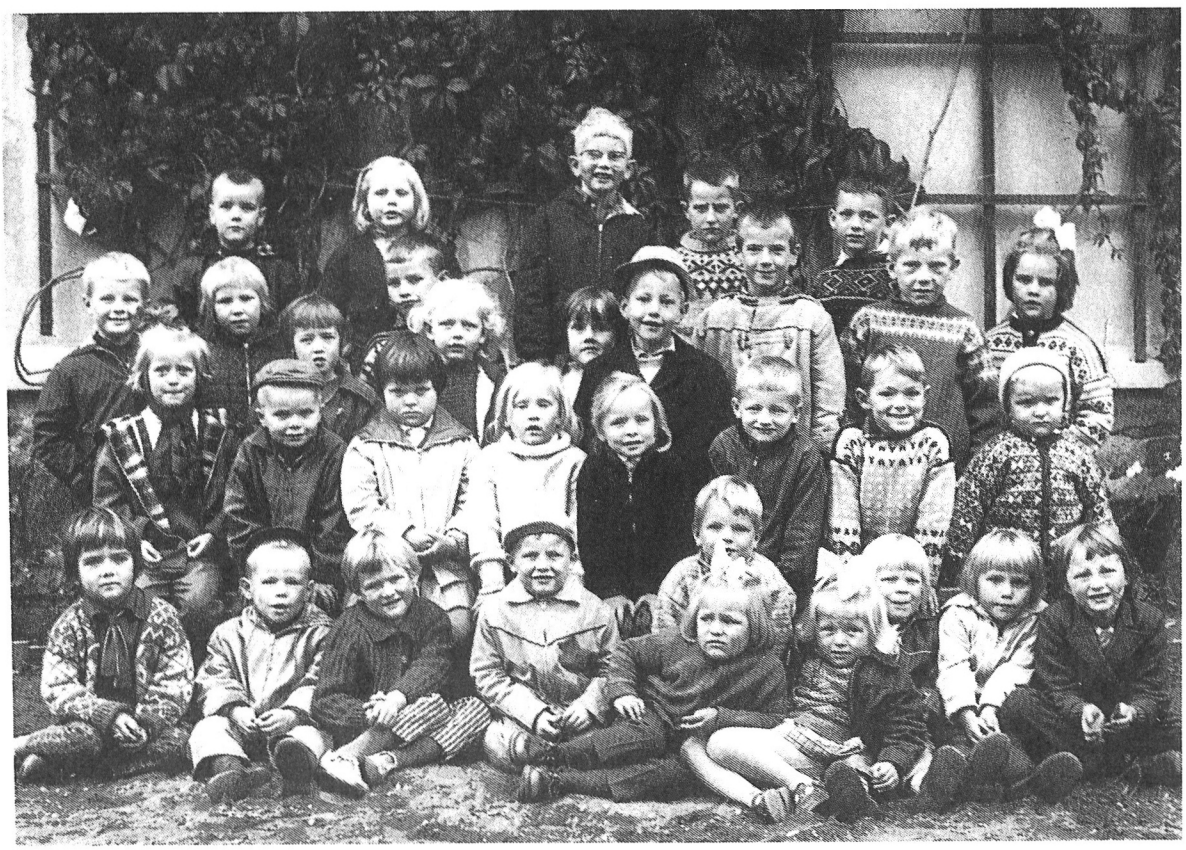

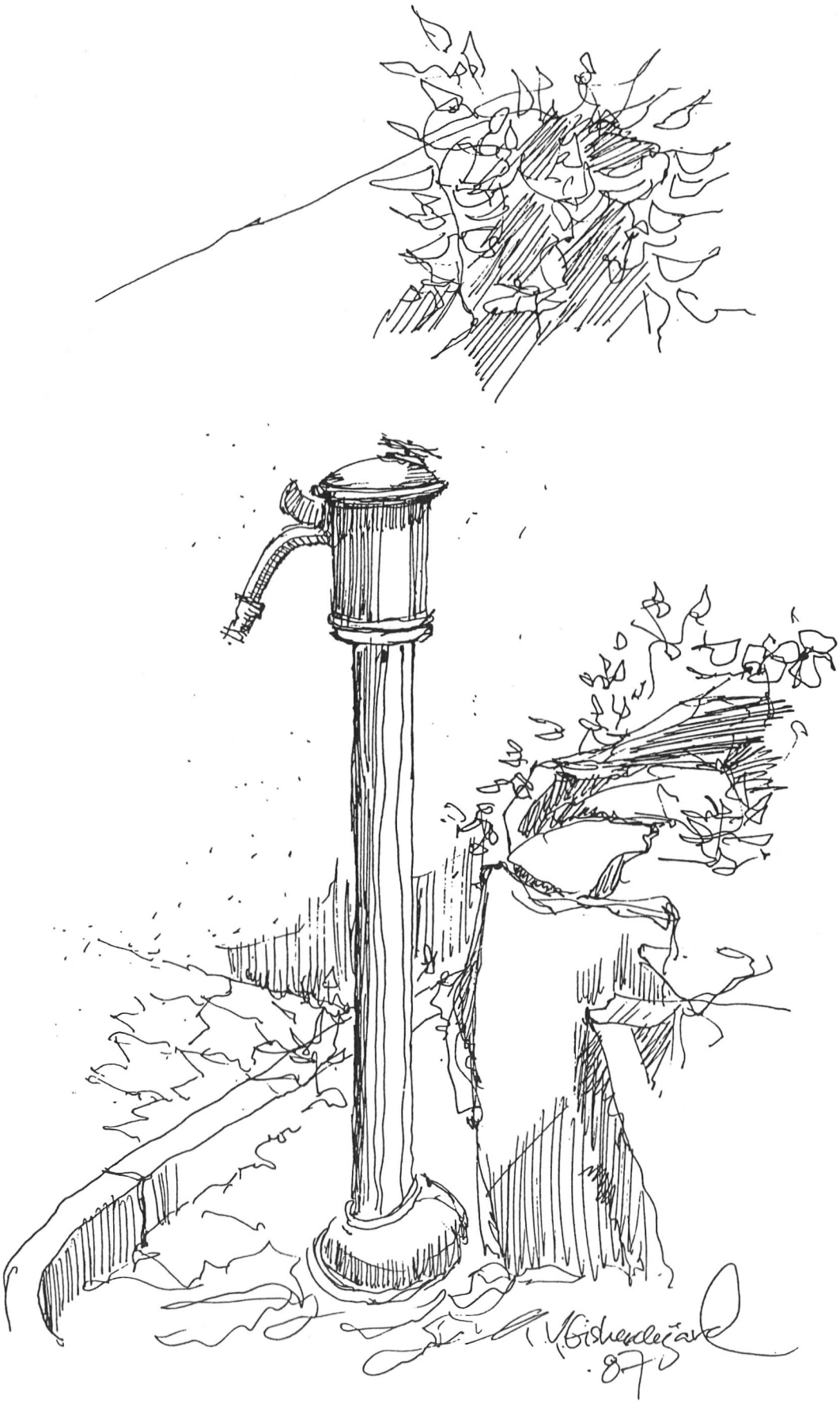
N. Gisbergegård
87

-87